

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt IX Ca (...),
w sprawie ze skargi pozwanego
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Rejonowego w L.
z dnia 28 grudnia 2006 r., sygn. akt I C (...)
w sprawie z powództwa Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W.
przeciwko Z. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 kwietnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Z. R. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 lutego 2009 r., w którym uchylony został wyrok Sądu Rejonowego z dnia 25 września 2008 r. (obejmujący oddalenie skargi Z. R. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 28 grudnia

2006 r.) i w którym odrzucono wspomnianą skargę. Zaskarżeniem skargą objęta została ta część zaskarżonego postanowienia, w której odrzucono skargę o wznowienie postępowania. Skarżący powoływał się na przepis art. 424¹ § 2 k.p.c. i stwierdzał, że zaskarżone postanowienie z dnia 24 lutego 2009 r. wydane zostało niezgodnie z art. 48 § 3 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. w wyniku „orzekania co do skargi o wznowienie postępowania przez tego samego sędziego Sądu Rejonowego (...), który wydał orzeczenie objęte skargą (o wznowienie)”. Według skarżącego, wydane orzeczenie w zaskarżonej części wyrządziło skarżącemu szkodę, bowiem „doprowadziło do niemożności wzruszenia orzeczenia stanowiącego podstawę egzekucji świadczenie nienależnego”. Skarżący nie mógł wzruszyć zaskarżonego orzeczenia w drodze innych dostępnych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z podstawowych wymogów formalnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji jest m. in. oznaczenie orzeczenia, od którego skarga została wniesiona (art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.). W konsekwencji do tego właśnie, kwestionowanego w skardze, orzeczenia mają odnosić się zarzuty świadczące o jego niezgodności z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Jako orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. skarżący wskazał we wstępnej części skargi prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 24 lutego 2009 r. [sygn. Akt – IX (...)]. Jednocześnie powołał się na przepisy prawa procesowego (art. 48 § 3 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c.), które mogą odnosić się jednak do innych orzeczeń, poprzedzających zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. W uzasadnieniu skargi stwierdzono bowiem, że wyrokiem z dnia 25 września 2008 r. [sygn. akt I C (...)] Sąd oddalił skargę skarżącego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 28 grudnia 2006 r. [I C (...)], przy czym w rozpoznaniu skargi o wznowienie brał udział ten sam sędzia Sądu Rejonowego, który uczestniczył wcześniej w wydaniu nakazu zapłaty z dnia 19 grudnia 2005 r. [I Nc (...)]. Oznacza to, że zarzuty niezgodności z prawem kierowane są w istocie wobec innego orzeczenia niż wskazanego we wstępnej części skargi. W tej sytuacji istnieją usprawiedliwione podstawy do odrzucenia skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).